

Jurnal

NU VĂ PLECAȚI ÎNAFARA

Călător prin grottele cu alei despletite unde fiecare stalactită poate fi un iatagan de argint și fiecare dintre de fildeș al stalagmitei, toiaig. Știi că poemul trebuie să fie un organism sfîrtecat de pastila explosivă care e însăși viața lui. Revolta coboară grămadă cu îngerii negri la braț și în inimi o mină deschide fințina din purpură arteziană. E compartimentul miturilor, trandafirilor de cărbune. În muzeu, gloriile cu etichete vinete au rămas asemenei cadavrelor unui flagel.

Doar polenul unei halucinații binefăcătoare acoperă energia incendiului reținut în cuvinte. Trenul trece cu barierele ridicate pentru surpriza mai mare un arpegiu al catastrofei în frenzie. Eliberare cu timpurile strivite, cu stele ciocnindu-se în orbite, în cloicotirea vulcanului sublimată în muzică wagneriană. Acum lampaioanele din inimi de copii decorează salonul profesorilor iar perdelele exală parfumul plăgilor necrozate. Durerea circulă lichefiată dealungul coridoarelor ferecate cu incertitudini.

O mină purtată de alte mîini

o mină lucidă

și obiectivul prins ca un degetar în securea fiecărei unghi

spre un arc de triumf în flacări
arc rezemat pe mușuroaie de furnici
apoi un cap livid de dumnezeu dezorientat
cu legenda atotputerniciei trecută prin scaunul electric al dezagregării.

Cât de frumos această himeră împodobește capul tău infundat în aureolă și cum din nebuloasă lumina se alege caldă pe umărul stîng crescut din slincă. Urmează defilarea. Pasările sbucnesc în toate sensurile în luciri opalescente și ziua e fărămițată în fulgi. Tipete dospesc sub stiletele ascuțite de pavaj. Dezaxațe rătăcesc capetele desmoștenite de un nimf găsit ve-tust și aruncat ca o sdreanță la canal, prin sălile goale de marmoră neagră. Și aşa mai departe: Unde valurile se alungă în cavalcadă, valurile trezite cu un fluierat din nevăzut. Valurile ca perdele de spumă simfonică. Dincoace, fanfare de lilieci albi naufragiați peste pajistea în disperare sau poate o halucinație a plajei.

Te vei culca lîngă luna desgolită ca un fruct de păpădie. Degetele tale vor înflori vise (le vor împlete apoi în coarde efervescente) și șoldurile vor în-

crusta nomoul cu lumină. Și valurile te vor goli ca o cupă acoperindu-te și gîndul va putrezi înaintea trupului, buruiană purtată pînă departe pe un căuș plin de stele oglindite.

Treci înainte prin ploaia scornită din carafe mai diafane decit ziua în devenire. Parcimonios, orizontul îți arată doar o colină rumenită de ultimul apus filtrat prin rețeaua genelor. Cum tacerea mușcă din fibrele celui înfricat! La acest altar al morții buzele împietresc convulsiv în statui și gestul spintecă cerul ca un reverber.

Iubești patul în care femeia cu pîntecele de lumină, cu pîntecele tezaur, găsește odihnă. Mișcările sunt aceleași și camera aceiaș dar ea e mereu inedită și după mierea fiecăruia somn, pleoapele îi îmbracă moleșeli spiritualizate și chenarele de doliu ale cearcanelor se împart în diademe iar respirația, un mirros bălan.

Abia eram praful tăvălit de copitele cailor, eram nechezul armăsarilor cu carne încinsă. Un felinar la răspîntia iluminată a revelației. Vino cu veacul acesta la subțioară cum ai purta un papirus. În realitate secolele nu există. Există doar gimnastică fiecărei clipe și mai există cadavrul ei putrezit în oasele heraldilor purtați de roza mișcătoare a neliniștii. Restul e statistică. Restul sunt grafice sinoptice.

Undeva vei găsi zidul prin care vei trece dematerializat și saturat de energie. A ta și a societății, infuzată în fiecare por dar invizibilă ca și costumul din basmul cu prințul. Și această maimuță caraghioasă, această radiografie detașată de supapa inimii ești tu cu veșnicele absențe pe cari le iubești și nu le ții în safe-uri. Te privesc în luminile sterse ale ochilor. Te însoțesc prin priveliștea pe care o mingii cu tălpile sau cu mîinile ca un sîn, printre arborii turmentați de ozon și esențele tari ale clorofilei. Te conduc sub cerul acesta tot atât de curb ca la început. Dacă te-ași lăsa aici singur, picioarele ar naște rădăcini, demonii te-ar crede un bust decorativ și sarabanda lor ar înceta abia în faldurile zorilor cînd vei repeta paralizia noastră cea de toate zilele.

Dar celălalt va ajunge la poarta orașului, își va trece piciorul în scăriță și va continua poemul uitat la răspîntia zilei de azi cu dialectica de azi. Poemul prefăcut în infuzie de laur și nu de lauri. Poemul pe care îl oferă ca pe o cupă de cleștar visul iscat din

D A N I I L S I H A S T R U E V A D A R I

— INTRODUCERE —

(F R A G M E N T)

*Prin codri vechi în aur de biserici
Izvoarale în şopote de-apus
Din vremuri basme cu trecutu'n stele
Când prinde barba muşchiu până sus.*

*E ora cînd cuvîntul se răreşte
Şi urcă Daniil poteca 'n cer
Printre stejarii urşi cu stînca 'n braţe
In nimbul serii florile ce pier*

*Cînd lutu-i simte dragosteau de capre
Şi duhurile rele il momesc
Coboară sfînţi cu mii dintr'un luceafăr
Pe aripe de raze şi-l sfîntesc :*

(va urma)

al. dimilru-păușești

lui Stephan Roll

Iată-te întreg pornit din fine ca o cometă neanunțată de lachei, în iureşul acestei pieţi tentaculare. Porţi un cutit spînzurat de haina destrămată de asasini ordinei surdumute. Mina ta care a depănat ghem duă ghem cîntece cu melodia oțelului, a înfrumuseştat pagini cu litere nestemate cari erau stele și constelaţiile sfînci de onix în cari nenumărați și-au zdrelit gingeile nevolnicei lor minți aîrnă ca o pată obosită de aluat luminos. Luate de torrentul frazelor ca de cureaua de transmisiune capetele chiale de orice însușire s'au fîrămitat într'o băltoacă informă de resturi mucilaginoase. În vâlvataia cuvintelor sună gongul adevărurilor imanente deasupra formulelor insalivate cu minciună, dincolo de miasmele inelelor și brillantelor autentice putrezite cu degetele, cu evenimentele. Cîte biblioteci nu aşteaptă sfîrşitul în fum al celei din Alexandria ? Cîte adevăruri nu s'au descompus în miasme și aburii pestilențiali înăbușă drumul în salopetă al minierului prin hruba dă schelete și fecale fosforoscente însemnînd locul falselor comori.

Ochi tăi au încruziat pălejenișul din ochii bulbucați de orgii și frunți acoperite cu tichiile multicolore ale festinurilor terminate în cotillon și jazz. Stomâcurile prea pline le-au înapoiat prin acelaș orificiu trufandalele ca un găinăt purulent peste pernele albastre ale limuzinelor. Un cap dormea deavalma și se visa legănat de valuri cu buzele lipitori grohăind în acelaș nomol.

Caută priți faldurile pădurii drumul cel mai scurt pînă la cei cățiva pietoni aşunci de urgia ridicată asemenei serpilor hipnotizați. Poate se hrănesc cu ghiarele rădăcinilor și dinții lor ca niște biele împlîntate în maxilar rod revolta în mișcarea pe loc a timpului și a beznei. Poate vei fi loviturara de bici a bolii care trebuie să se prăbușească în torrentul mai mare decît umerii beciscnici. Si va dispărea pată leșetică a hibernării depe cîrtița conștiinței.

saşa pană

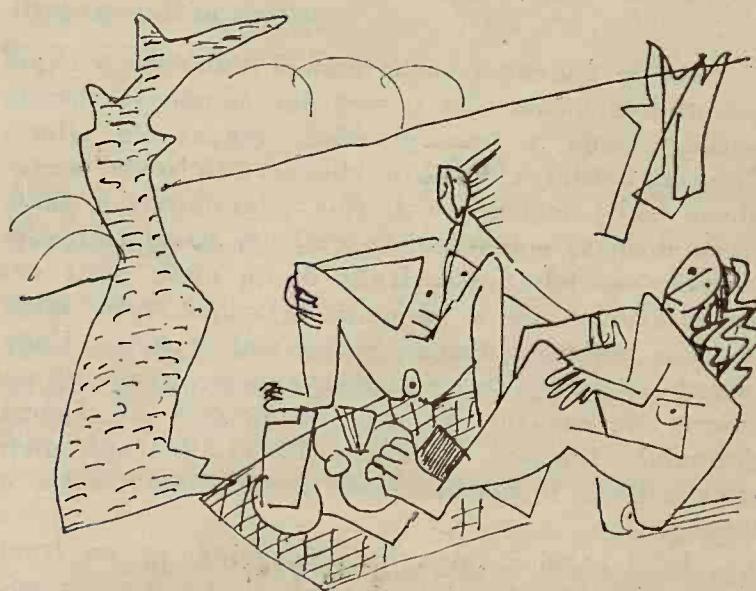
viață și pe care o prefaci în țindări de bazaltul paginei de manuscris. Poemul oglinda prin care surprizele trec fără sir și fără urme. Surpriza e mai rapidă decît secunda conceperii ei extemporaneie și prin transparența ei trece cerul cu tot mirajul leilor și balanțelor din constelații. O pasare filii deasupra capului și toate capetele își răstoarnă privirea în sus. Nimic. Un filon de ghiață se alege din sudoarea subțiorilor și trece la testiculele vulgar spînzurate. Înaintea ori cărei explicații generatorul surprizei se surpă.

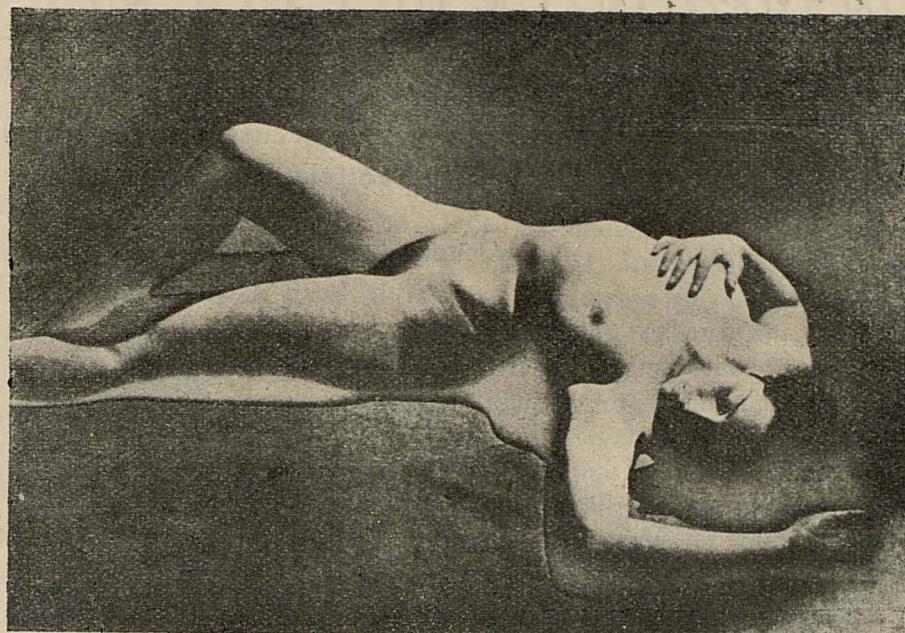
Descoperă pieptul nicovală rumenită
apropie-te fără îndoitor
transformă confortabilul în firidă și
desfă steagul de asbest
cuvîntul săngeră din consoane
pregătește rațiunea. Margheritele sănt
insuficiente
aprinde flacăra surprizei visul
încuie toate porțile cu semn magic de cretă
să nu povestești nimic ce ai văzut
nimănui.

Am mers pe drumurile concentrice ale greșelilor tabù, am cunoscut gustul sui generis al delirului și fiecare gest naștea un peisaj inexistent cu oceane și viață fără rezerve. Ochii s'au impregnat de vegetațiile bogate ale equatorului și de broderii în sidef din urma renilor la pol. Dincolo aşteaptă pescari cu orizontul însâmînat în pupile și dorm somn greu de sare în bărcile diforme ca niște femei gravide, cu pînzele petecind cerul. O furtună poate răsturna — în clipa imediată — ca un Kodak, peisajul. Si familiile să rămînă încă mult timp o xilogravură cu miinnile cozoac deasupra ochilor înecați în ceată. Supralicitate de halucinații. Pînă cînd speranța se va cicatriza în resemnare.

saşa pană

marcel iancu

PRIMAT DE LA MATIÈRE SUR LA PENSÉE

man ray

R E C E P T A C O L

E C C E H O M O

Deschisă fereastra inimii

Peste lebezile norilor incomprehensibili

Urcau revoltele în șerpii anonimi

Fiecare purtăm un leagăn și un mort pentru mai tîrziu

Un pieton al necunoscutului

O barieră a trecutului ne rămîne pe degete

Ca un gust amar pe limbă

Vîntul a terfelit aripile de înger

deschise pe umeri pentru zborurile stinse

cînd ne-am gudurat în zgomote

și am scăzut în liniștea din fund

ca o lumină în cărbune

fanfara păsărilor umbrește un perete al primăverii

și astfel toate păsările albe sunt corbi

dulăii cari ling palmele cerului

ochii rămîn deschiși și corpul ca un pumn de jar

și mările albastre le-am plimbat pe frunte

ca o migrenă a unui safir fantomatic

ca o terasă a gîndirii cu incendiile proptite'n ederă

în umbra ei toridă

fruntea ca o zare a zăpezilor de scrum

ne-am tăvălit în flăcările sîngelui

ca o chemare în propriul ei ecou

și am îngenunchiat lîngă fintini

ca lîngă femeile verzi din insomnii

am sărutat genunchii pietrelor, dungile șerpilor

degetele putreziau în lumină rămasă din păr

cine va găsi din noi statui în pietrele amorfe

cine ne va urca pe panoplii zîngânind viețile

(în rugină

primăvara cînd va crește și va trece pudică
prin miresele pomilor ?

Treci prin glesnele lui
să vezi cum îl roade între degete sufletul
cum le putrezesc unghiile ca surîsul înechaților
și viermii cari îi mișună ca într'o broderie

Prin clipele de panică și țipetele de foc
oase fug ca fulgerale, din trompete
alarmă se'mprăștie ca o primăvară ciudată
scoți din inimi felinarul stricat al sîngelui
scoți din infern mecanicul roșu de funingeni
și o vălvătaie de șerpi ca o mimoza de bice
îți rămîne în miini

Ochi cari au privit rugăciunea florilor și extazul ruinelor
și pleoapa ca o insulă cu plopi înalți de lumină
bârcile cari treceau de umăr spre un port al lunii
să-ți vorbesc despre bună voință oamenilor despre fruntea lor
unde a rămas un pas dintr'o bestie ca o frunză
și'n pămînt lentila neagră a fluviilor
oglindită în tălpi
în creștete și'n plete stelele ca păduchii
glasul greu al stejarului între dinți
zîmbind oglinda a rînjit
rid dar ecoul plînge, se svircolește
și'n întuneric ochii fac unde din ce în mai mari

teodor cristea

CRITIQUE DE LA POÉSIE

C'est entendu je hais le règne des bourgeois

Le règne de flics et des prêtres

Mais je hais plus encore l'homme qui ne le hais pas

Comme moi

De toutes ses forces.

Je crache à la face de l'homme plus petit que nature

Qui à tous mei poèmes ne préfère pas cette critique de la
poésie

paul eluard

DIALECTICA IN DIAGONALA

U L Y S S E

(F R A G M E N T)

Inlătură cu o mînă a gloriei cutia craniană și într-o draperie de fapte, de substanțe eterne stâruie prezența lumii. Certitudinea scăpată atunci cînd vrei, atunci cînd de genți legi mici globule de plumb și pleoapele se trag spre un confort, spre o căldură agreabilă a subțriorilor și matricola ta e un jîl adînc și lasciv de plușuri. Izbutirea e înapoia ta — nici un efort deci, nici o osteneală, nici o impulziș. Iată îndă ătul tău cărțile de istorie, mitologile, flegendele ilustrate din care se vor scoate scenarii pentru ilmele de după masă. Obraji și-s'au întors spre grumaz, picioarele și-s'au răsucit înapoi și fugi retrospectiv, perorezi cu mîinile contorsionate și înaintezi într-o oglindă de cristal cu surîsul pe buze prinse cu un perfid ac cu gămălie. Evadarea din posesie e actul de care nu vei fi niciodată capabil. Balastul imperceptibil e cu tine și spre un apogeu cu piscul în jos. Prin genunchi o traversă alunecă diagonală, capul se abursește în cer în părțea adversă smulgînd la intervale doar fulgere, ca din pămînt erbivorul de gumilastic rădăcinile. Valurile buiestre năruiesc castelele de nisip și universala ondulație și eternă se precipită. Din stînci se desprind siluete noi și masive, un creier altul bate pe nicovale un cuvînt încălzit pînă la roșu. Mîinile albe ale crinilor se întind în scînteie și parfumul se ascute ca o lamă cu care vei tăia putrelacția cadaverică a ideii. Ideia a verminat din cuvînt, cuvîntul se va cere din nou în mijlocul lui de sîmbure al ideii și individul se modelează în conturul ei mereu retușat, tot mai centripet. O scară a lui Iacob crește perpetu din talpă spre o frunte izbită de grinzi, umerii sănt sus ca o cîrmă de veghe și prin simplă ca printr-o lucarnă vezi atelierul potcovarului înfierbînat dimineața, prin fereastră, coloana mobilă a proletarului.

Din uzină un braț rămine ridicat spre cer. Legenda începe acolo unde viața isprăvește și mitul, unde ea nici n'a început încă. Printre catedralele înalte ca o minciună grandioasă, prin turtele cu clopotul pentru turma adusă la o pășune cloroformizată, liliacii negrii sănt sutana fărămită aprioric, zborul lor foșnind, singele ireal și tunefiat al izbiturii. Pe trotuarele lungi amestecați printre omnivorii în coifuri, printre limuzinele gasteropode și vitrinele cu bijuterii, puinii voștri strălucesc de nestimate, ochii fac unde din ce în ce mai mari în piețile spațioase și cadavrele transparente ale unui timp, plutesc ca nuferii macabri și ispășiți ai ultimului holocaust.

Flăcări fără precedent și vaiete se încolăcesc în pomi, pe temple filfii un singe izbindu-se ca în stînci, tigrii foșnesc în mătăsurile, doar din amintirea fostelor baluri și receptii în care valeții de onix treceau curbați cu platourile de argint. Iată, ca o maree, surîsul domnișoarelor de onoare țată imbecilitatea pieptănătă cu cărare la mijloc, mișcările în zinc ale „bunei cuviință”, tablourile cad de pe pereti, egidele se desfac, bibelourile invie în scorpioni, covoarele se destramă în vermi, colonadele se scurg ca luminări prea încălzite, totul se afundă, se prăbusește și un balaur de praf se ridică.

Ca o stea scîncește acest copil viitor și vinătorile se succed, scrișnetul se-nvelește în vată și un vals deasupra orașelor se iscă. Aurora se oprește puțin pe frunțile clătită cu apă rece, stîntinile veghează și statuiele mucezesc sub un soare ce a închis pentru ele ochiul.

le monde s'ouvre par des vues de la mer et des navires qui entrent et qui sortent; par des phares tournants la nuit
 par les longs bavardages de la lumière
 par le bruit dans le sang des chaînes de navires de grues qui déchargent de gros soleils de peur
 par le cri des sirènes blotties contre ma joue
 par le cri de la faim blottie contre ma joie
 par des tronçons de pays aux lourds regards de chair où sanglote l'angoisse terrible de la chair
 par des marins de sable qui demandent du sable perdus dans le sable semant la soif autour de nous allaités par les méchantes solitudes aux fortes fesses criant pour s'entendre crier
 par des trous où vagit le sommeil où sourd la poisse plus on avance et plus la chair se raréfie
 — par une matière de plus en plus exsangue et transparente
 par des blocs de silence autour des mondes tournoyant par une sourde et lente hostilité du temps
 par des lueurs de plasmas de plus en plus inhumaines...

b. fondane

In gerurile tari de după miezul nopților, iarna, cunoști plimbarea pe lîngă etalajele de mătăsuri, a zdrențelor unei umanități afrodiziace și mercenare, un instinct camuflat pentru supremăția celuilalt, interferența lor ingnobilă, rezultatul hîd al unui pragmatism arbitrar?

Dacă așă căuta într-unul din buzunare, așă găsi încă mototolit un cer sub care în atîtea nopți laolaltă stelele, discuțiile preliminare și febrele unei maturități, tăcerea ne devorau. Intre noi treceau, frecinduse de pulpele vinete de dialectici, panterele unui necunoscut, unui ecou anonim. Genunchii se loviau în lutru, mîinile se strîngeau gemene. Ca o neșfîrșită traectorie, atîtea întrețineri laolaltă, fruntea cînd se rezema pe o terasă, unde numai cavalerii umor săbii de foc se încumetau. Un steag se desfăcea în singele comun, o zare se ridica dintre despărțiri, un puin se strîngea strivind o stea fără orientare, o tinerețe se cerea sacrificată. In pupile se aprindea un chibrit cu care dădeam foc unei rome haotice, unei acropole păstrață în buzunare printre versurile neisprăvite.

Un preudiu era în nerăbdarea noastră, un elan se impleticia în zdrențe. Primăverile erau și mai sănt încă intacte undeva, după cum aplauzele dinainte ale acestor primăveri, sănt în rîndurile acestei poate, sănt în ținutul dintre două realități ciocnîte ca niște trenuri, aici lîngă această simplă masă de lemn, sau lîngă anotimpul de pe acoperișul de lîngă geamul pe care-l ating cu mîna, lîngă cuierul de unde îmi au pălăria, și din idealism, un continent nou ce-l pun pe umăr.

gh. dinu

APUSUL LUI BURLUCK

Pentru ce, și la ce bun
elanul pumnilor murdari,
în claritatea 'nveselită ?
Iată gîndirea azilurilor
și-a tras perdeaua disperării peste cap.
Intocmai cum intr'un naufragiu
te-arunci prin trapa larg căscată,
numai să n'auzi hohotele cari 'năbușă,
la fel de-alungul ochiului său sfîșiat pînă la țipăt,
Burluck alunecă înnebunit.

Cu'n lăcrămarea privirilor sîngerînde,
EL coboară, EL se ridică, EL pleacă.
Și c'o tandrețe rară unui om gras, zise:
„Bine“, — E bine intr'adevăr, cînd îți ști
sufletul la adăpostul privirilor în bluza galbenă
E bine intr'adevăr, cînd aruncat sub dinții eșafodului,
auzi strigînd „Beți cacao VAN HOUTEN“

Și această bengală și'naltă clipă n'o schimb
pentru nimica 'n lume
Prin ceața fumului de țigară, privește
chipul alcoolizat al lui Severanin
cum se lungescă ca un păharel de liqueur.

— Cum îndrăznești să te numești poet
îndemnind țipătul prepeliței ?

Sparge dacă poți cu casse-tétul craniul lumii.

Voi obsedății singurului gînd :

„Dacă dansez grațios“

Priviți-mă ! M'amuz eu, întreținutul vulgar,
Eu, care trișez la joc.

Voi, masturbații flirtului

Cu lacrima coclită 'n secolul învechit,
vă voi părăsi și-mi voi pune

SOARELE monoclu, singura mea aristocrație.

Grotesc îmbrăcat, voi străbate

pămîntul în lung și'n lat,

pentru a mă place și a mă arde.

Voi tîrî pe NAPOLEON după mine,
legat de funie ca o gaură jigărită.

Pamîntul tăvălit în isterie :

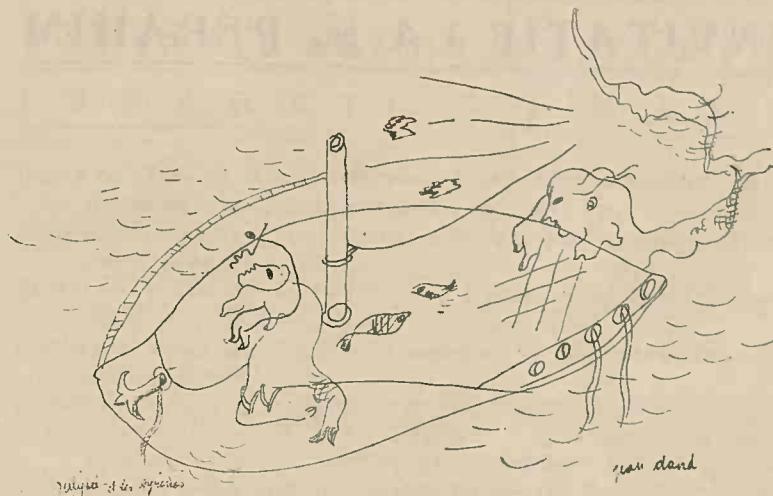
Iată cărnurile DORINȚEI.

Obiectele se vor anima și vor șopti între ele :

Ssssst! Ssssst! Ssssst! Ssssst!

majakowsky

(în românește de mihail dan)

ULYSE ȘI SIRENELE

jean david

UCIGAŞUL ANECDOTEI

REPORTAJ

Iul F. Hitz

MOTTO : Am onoare a vă aduce
la cunoaștință...
Indescifrabil.

Castelan al unui penaj de clisă, șoimii privirii țău plecat la vinătoarea brațelor. În privighetoarea clipei, flascul puhăviei tale nu cunoaște frîngerea de cristal a dorului. Tie, nu ți se'ntimplă nimic, fiindcă EŠTI intimplător. Tumoarea privilegiilor, ță-a înălțat doar capătul c'un capăt. De aceia îngerul de sub tălpile tale nu te ajunge cu prăjina. Utilitatea comemorărilor te-a convins să-ți fluieri diurn printre dinții străpeziți, o megalomanie cît un continent. Te-ai ascuns după un pseudo-nimb de specialitate. Sub aripa-ți congelată, nu mai poți cloci fulgul nici unui CHIP de sbor. *Helas ! Je crois à la vertu des oiseaux. Et il suffit d'une plume pour me faire mourir de rire.*

Prin corridorul acestei primăveri, treci cu florile vetuste ale piscului tău de jos, și nu mai cunoști șarpele unei nevroze închise intr'un nenufar sau în mugurul unui săn. Peste cenușa unei virtuozități clamătană stea și urină, vei trece mîine vagabond spațial cu păpădiile-n violarea zefirului aprilian. Viața-ți este la fel cu destinul, fiindcă aşa ti-a fost destinul. Pînă'n Islanda solitudinii tale, nu pătrund durerile aceluia cît lacrima de mare.

Dar acest crin nu necesită nici o spadă, grefează-ți pe tija lui reconstituirea ta de cărbune. În mijloc, saltă-ți ca'n deget diamantul de ieri, pentru atitudinea ta solară. Poemată pînă'n măduva privirii tale bune, treci prin burgul cu zăbrele. agitindu-ți eșarfa cărnei tale necăjite, ca un semnal de plecare interplanetară, pentru toate aceste păsări chinuite ale burjii și somnului. Luciu calp al monezii tale dobîndită cu concursul sudoripar al frontului, IREAL te duce spre puful unde îngerul din stînga ta, îți simte îngroșarea cărnei tale cît un glob. În fetidul minutului, îi vei confirma reveria de velur, cu dovada inexpugnabilă, a unei digestii laborioase. — Nolens. — Puuaahhh.

mihail dan.

S. PERAHIM vernisează expoziția sa de uleiuri și desene, Duminică 3 Aprilie ora 11 dim. în Salonul de pictură al caselor naționale din Pasajul English.

INVITATIE LA S. PERAHIM

AUTOPORTRET

s. perahim

CUVÎNT DE DESCHIDERE LA O EXPOZIȚIE DE PICTURA^{*}

domnilor și doamnelor

astăzi vi-l vom aduce în fața dumneavoastră pe cel
mai tare om din lume

intrați domnilor, intrați doamnelor

omul ăsta-i mai tare ca piatra

omul ăsta-i mai tare ca săgeata

omul ăsta-i mai tare ca maciste

domnilor

intr'o singură mină duce patruzecișipatru de femei
una și una

intr'un singur cap duce doi ochi unu și unu

și ochii sănt plini cu păcură și cu pumnale, domnilor
nu vă uitați la el că e mic și pipernicăt ca o rîie

el scoate oamenii din pămînt

el rupe cerul

și se luptă cu morții

cine nu l'a văzut noaptea urlînd cu cîinii

îl va vedea aici, domnilor

cine nu l'a văzut noaptea mușcind cocoanele

îl va vedea aici, domnilor

în capul lui s'au strîns toți dracii

în deget are singe și o pisică care plînge

noaptea el se mai joacă în bețe cu stafiile

și cu muierile.

hei tu de colo cu cușma pe-o ureche

hei tu cucoană cu țîtele mai deschise ca la o panoramă

și tu hei gunoierule

hei negustorule

hei cerșetorule

nu vă mai căutați prin buzunare

că spectacolul cel mare e pe gratis
mai gratis decît iarba cucului
mai gratis decît frunza nucului
mai gratis decît fesul turcului
ha ha ha ce se vor mai veseli nebunii

* Foale verde tibișir
Mult iubesc pe Perahim

gherasim luca

Acest montagne-russe de singe ca o cavalcadă a cărniit,
sarabandă pentru juisările repezi și nepermise.

Iți sunt mîinile fluide și fără început.

Te-am cunoscut tîrziu, mai tîrziu decît oricare altul,
atunci cînd pletele erau togi virile și părinții erau mai
buni pentru satisfacerea unor vicii indulgente.

Inni aplec urechea pentru o cablotelegramă reportajul
incendiat al cărniit care așteaptă.

E o spaimă care circulă ca trenurile, flacăra umedă
și nouă, strigăt gol în haltele neînsemnate pe hartă, unde
călătorii scoboară singuri și goi.

E în mine acum chemarea unei înțelegeri care stăruie
și doare.

Vreau să mă apropii de pielea ta în care submarinele
aleargă și se ciocnesc.

Vreau să te știu în noaptea aceasta cînd ești mai
înalt și mai suplu.

Dar aceiaș siluetă se pierde prin tunelurile cu asasini,
aceiaș umbră uită noaptea în hrubele unde colcăie nebunii
piticii și spînzurații acelaș profil devine năluca nopților
veșnice — nopți și tinuturi unde fecioarele mor de chloroză
iar femeile poartă cercul polar medalion la gît.

eureliu barangă

Astăzi 3 Aprilie 1932, grădina zoologică cu monștri cei mai fantastici și cei mai exotici va țură din toate cuștile-rame.

Perahim scripcarul va cînta arii din penel fermecat, veniți și ascultați arii din penel fermecat. Perahim bocito-nel, bocește pe ultimul mort, veniți să bozim împreună pe ultimul mort.

Perahim dansatorul pe sîrmă, dansează dansuri fantastice de derviși, veniți să vedeați cum dansează Perahim dansuri fantastice de derviși.

Perahim e nebun, domnilor.

Domnilor medici, veniți să vedeați intestine negre și înimă roșie.

Domnilor avocați, veniți să pledați la procesul de divorț al morții cu humă.

Domnilor cismari, modele noi de cisme se găsesc la Perahim.

Domnilor tîmplari, uși cari pling, cruci cari tipă la cer, cruci cari bărbieresc cerul și-l taie se găsesc la Perahim.

Domnilor cetăteni cari vă îngrijîți de siguranța statului crime groaznice se întîmplă azi 3 Aprilie 1932.

seslo pals

Ți-e părul cald. Puiule, deschide gura și închide ochii.

Să-ți spun despre un copil cu părul alb, în care se încurcă albinele, fluturii slabii și fulgii. Copilul cu păr alb și față albă, unde aluneca ochii, numai ochii. Citeodata, cind miroase pe stradă, se duce să vadă caii. Strada are bolovani dușmănoși și caii gîșii. Citeodată, cind miroase prin ușa dela capul patului, deschide ochii și vede. Miroase a pînne turtită, a scrumbie, ochii văd femeia care nu seamănă nici cu caii, nici cu el. Se miră.

Are părul alb. Ochii pling. În păr i se încurcă fluturii, cind le trece cîrpa de praf peste ei. Citeodată fulgii gîștelor sau ceilalți de zăpadă aluneca pînă pe pleoape. A mușcat copacii ca să nu-i crească dinți. Limba stă. Părul, al lui, ca un cal mort alb, gîdilă urechile. Ochii pling. Ii curg oglinzi peste ochi, peste ochi, ii deschide: curg peste păr, peste păr, scara peste burtă, dacă începe prin ușă să miroase a scrumbie și a pînne turtită.

Abia dimineața se vede fereastra. Oasele îl ridică și-l duc pe stradă. Calul mort se coboară de pe umeri pe genunchi; începe să pice cu noapte, pe urmă să ploaie, să tune cu noapte — ii cad oglinzi ușoare ca laptele — copilul are păr alb și rîde — oglinziile se lovesc cu ploaia, se încurcă în tunete, se îmbrățișează. Copilului ii curg din ochi oglinzi și noapte, dar rîde. Nu se mai vede fereastra. Caii care trec printre bolovani se întorc la el fără nimic pe ochii.

Copilul mai gîlgîie ceva, poate în gît, e mut, așa și-am spus; caii trec printre bolovanii căt niște cai și nu se mai uită la el, miroase urît a cai, a pînne cu scrumbie turtită. Copilul are părul alb peste niini. Imprejur cad oglinzi și cum cad tipă. Copilul, Puiule, copilul alb de pe bolovan, copilul cu calul mort pe genunchi, a adormit. Și s'a deschis fereastra care nu se vede fiindcă a plouat cu noapte. Miine, o să arunce femeia un lighean cu pînne și zeamă de scrumbie, peste oglinziile cari poate au să doarmă.

Poți să te scoli, Puiule, și să răcătă părul, am terminat.

paul paun

VARIATII ASUPRA CÎTORVA IMPARATI ROMANI

Istoria ne spune că Alexandru Sever, înselept și bun împărat, care din nenorocire, n'a domnit mult timp,

Avea în odaia sa de lucru chipurile celor mai buni profesori și demiragi a tuturor împurilor.

Și mai cu seamă ale lui Moise, Isus Cristos și al admirabilului Apollonius din Tyane

Imi place acest spirit larg și îl regăsesc, o sărmani oameni în colibile voastre:

In adevăr se pot găsi președinți zilei (Félix Faure, Loubet, Fallières și astăzi acest de treabă domn Millerand) — Trec pesle Raymond

Poincaré care prin urâjenia sa a dispăscut bieșilor oameni

Și se mai pot vedea încă și portretele lui Jaurès, Ravachole și cîte odată chiar Tolstoi

In mijlocul fotografiilor fatului, mecenic de treabă a mamiei cu părul dat pe spate și a fiului, încinător boy,

Acest spirit larg l-am mai întîlnit și la parveniști: ei au pînze din toale școlile și mobile din toate epociile,

Dar pînzele lor sunt, în general, niște mîzgălituri, iar mobilele lor de cele mai multe ori vechituri,

Incîn mobilierul și tablourile lor sunt nivelate de egalitate,

De imitație, prost gust și mediocritate.

Un astă împărat roman — dar acesta de nu prea mare valoare —

A zis totuș un cuvînt bun în ziua cind a pus un impozit pe pișători: „Banii n'au miros“, a declarat el fiului său indignat că vede pișătorile transportate în ferme,

Și într-adevăr banii ar putea să miroase a sudoare, a sînge, a materie fecală și a spermă —

Dar nici decum, banul nu miroase a nimic, ci dimpotrivă este neted la pipăil prim atingerea sa rece,

Care are totuși darul să ne încălzească degetele.

Glorie deci banului cordial, suplu și inodor

Care sculește oamenii de obsena Mandragore.

Un al treilea împărat roman, fiul precedentului, avea se spune obiceiul de a face bincle, dar fără prea multă modeslie,

Și de cîte ori nu-l făcea, spunea „Mi-am pierdut ziua“, în latinește: diem perdidī —

Acesta nu era decît un imbecil și ce-i mai rău, un prost poseur, Căci este o glorie urîtă să faci exhibiții cu sentimentele

Și apoi, la drept vorbind, ca să ajungă pînă în a fi reșinulă famoasa sa: diem perdidī

Imi închipui că el va fi spus-o de foarte multe ori

Și cred că lîmpul pe care îl cheltuia să repele această formulă latinească,

Il împiedica să facă Binele, Răul și să ridice impozitele de pe latrinele fatului său.

mathias labeck

Traducere de al. dimitriu-păușescu

AU APĂRUT în toamna anului trecut trei numere dintr-o gazetă care eşind din nivelul celorlalte publicațiuni și împrimă o ținută, o tintă, o ideologie de extremă stîngă. Era un simptom, era un act de curaj, un iureş printre colonadele de gelatină ale unei ere. Era un Saïson pe care din stalul nostru îl observam cu atenție și cu prudență mai ales. Știam că e un actor care mai jucase un rol cu totul altul și-i suspectam barba falșă, cozile persuasive străluciau, într-un metal care trebuie verificat. Venise și pe la noi să înceerce o contopire, o aliere. Nu ne fixăm încă asupra autenticității lui. L'am întîlnit acum cîteva zile în capul unei gazete reaționare. Trecuse cu pantalonii suslecați dincolo. Crinul alb din mînă era în realitate un mat pe unde stropia, după nevoie, și rezidurile amoniacale și apă de colonia. Convingerile de astă toamnă le îndepărtașe cu mîna discret ca pe niște fecale și n'a rămas din tot ce-a fost Petre Pandrea decît o biată hârtie cu amprente cafenii, aruncată pe jos.

A V A R I U M

Vor apărea

René Crevel — MANQUE DE TACT.

Salvador Dali — GUILLAUME TELL (poemă epică)

Salvador Dali — LA PEINTURE SURREALISTE A TRAVERS LES AGES.

Paul Eluard — LE LIT (Ed. des Cahiers libres).

Paul Eluard — LA VIE IMMEDIATE.

Benjamin Péret — MORT AUX VACHES ET AU CHAMP D'HONNEUR.

Benjamin Péret — JE NE MANGE PAS DE CE PAIN-LÀ.

Tristan Tzara — PIÈGES EN HERBES (Editions des Cahiers libres).

Poemele lui Wladimir Majakovski vor apărea în curând în traducerea lui Mihail Dan (Ed. Unu).

Am îmbrășit coala pe Martie a Vroiei și am simțit acolo răzvrătirea unor fibre în devenire.

KANDINSKY, pictorul suprematist, expune la Berlin desenele abstractive dintr-o perioadă 1910—1930.

Ideia care ne-a călăuzit și care din 1916 capătă o nouă versificare a fost aceia a poeziei urmăind o desfășurare a cărui sens de direcție și de linie care leagă poezia-mijloc de expresie de poezia-activitate a spiritului, această tendință repeliindu-se în interiorul poeziei, aceiași pe care poezia o va urma în ansamblul ei. Cum s'ar zice: cu loalele stările intermediare, poezia-activitatea a spiritului acestor cantitativ și progresiv cu timpul în dauna poeziei-mijloc de expresie. Poezia *înde se devie* o activitatea a spiritului. Ea *înde se nege* poezia-mijloc de expresie. Dacă ați ca este în parte un mijloc de expresie, aceasta e determinat de legătura sa cu limbajul, adică forma sa. Poezia nu va puțea deci deveni numai activitatea a spiritului decât desfășindu-se de limbaj sau de formă.

tristan tzara

LA POESIE DOIT ÊTRE FAITE PAR TOUS. NON PAR UN.

lautreamont

Le sexe sans fin couche avec la langue orthodoxe.

Dacă n-ar fi existat unul oarecare Goethe nici n'am fi știut că d-l Ion Minulescu, maladorul versurilor de lărat, l'a cilit pe Werther și că profită de prilejul unei mondiale comemorări să ne poată anunța că pe Goethe nu-l cunoaște decât din auzile și că în simbolista d-sale tinereje a ajuns trecind peste Wolfgang, deabia pînă la Rotinat.

Confesiunea d-sale nu ne surprinde cîtuși de puțin cunoștință și butadele ramolile și ele, și intelectualitatea d-sale întreținută între schwartzurile Capșei, aperitivele lui Mercur, funcțiile slipendiare și morga celui care a putut cîndva copia pe franjuji, apoi pe Delteil și isprăvind cu rîncedele și lamentabilele romane din urmă.

Am preferat totuși puțină pudoare căci, în deliniliiv, Goethe putese fi sărbătorit și fără acele 21 de rînduri de chibîșism jubilar al simbolismului pentru acum și pentru mai tîrziu.

Tot cu prilejul centenarului lui Goethe, nici n'am fi crezut că jupiterianul parastas va da drumul altor cisterne cu cerneală, și ar fi zburlit atîț de febril ariciul tocurilor, ar fi scos din rafturi antologii și studiile goethene și frenetică fășială a hîrliei ar fi putut suscita umbra violetă, profilul de marmoră încrustat în secole a poetului de pe Rhin. Au scris și Blazian, și Maniu, și dr. Y, și Ralea și pluripotențul Arghezi și Sevastios și totuși au ajuns „onorabil” la potou, totuși acesti Goethe-trolleuri și au rupt lăpile după o himeră, din pricina unei misificări dai și fiindcă acest iluștru personaj și chiar dacă ar fi existat, n-ar fi putut sparge leașta d-lor pătrunzînd în materia opalină a absențelor inteligențe și nici decum eșa cum eel o ficiune, sau o invenție a Ligii Națiunilor.

Si totuși acum o sută de ani muria Goethe. Născut într-un ev în care armura o purtau nu numai soldații călări ai împăraștilor ci și contabilii instelați ai frunților, temperamentul acestui magnanim cețăean să disimulează sub egida și cînd a putut a îsbucnit improșcind cu aur pulpanetele felide ale prelașilor elici.

Centenarul de acum își are semnificația lui într-o liniște care numai a acelor care îl fac nu e, nici a franțujilor cari îl-au trecut

aproape sub lăcere, nici a Hillerisilor care-l revendică național ci într-o adîncă întoarcere în revoltă, într-o sarcasnică rupere de lorențe în supapele care lipă și aburi cari frig degetele trandafirii ale amazoanei aducînd soclului, primăverile acestor violete.

23 Martie a fost o zi văzulă — am putea spune — din avionul lui *Dix jours qui ébranlèrent le monde* a lui John Reed. Nemulțumiți de proiectul unei legi cari le va prelungi perioada de studii, corpul studenților de la drept, la care s'au solidarizat și studenții celorlalte facultăți, au manifestat împotriva acestui proiect. Încadrași — pentru siguranța statului — de către batalioanele de jandarmi și sergenți de oraș, s'au dedat dintr-un act de curaj care-l provoacă dreptul celui opresat unei acțiuni mai dure. Massa manifestanților a rupt cordoanele, a spară cîteva geamuri, a incendiat un automobil de al poliștilor cari la rîndul lor a busculat-o, a ciomăgit-o, a împins-o cu baionetele — după unele versiuni — au pisat-o cu patul armelor, a arestat în corpore, din rînsa, a dispersat-o cu furuncările pompierilor. La Iași, similară manifestări au avut loc a doua zi. A treia zi, aceiași studenți au manifestat pașnic și cu simpatie pentru prefectul de poliție — același care i-a molestat, și împotriva căruia au scris pe vagoanele tramvaelor, invective — pentru neam și pentru anolimpul priapic care se anunță. Rănilor de o zi înainte au devenit pe loc tricolore, sentimentele s'au domolit brusc.

Demagogia e cea mai bună alisie pentru epidermă, și pentru profilul de vulturi al bravilor de pe baricade încă fumegindă.

Impins poale de noia noastră din nr. precedent prin care revelam duminicile concupiscente ale unui cerc, un fost și plîngăreț poet publică într-un slăp hebdomadar, un articol să reabilitizeze „Laboratorul din Cîmpineanu”. O fotografie cu specimenele masturbabile se reproduce hilar spre panica lui „Casanova” dintr-un cartier cù duminici mult mai autentice ca mulțe de valori, ca scăpărări din amară a unor testicule fără ondulații permanente ale dobofanului critic.

roll

PREMIILE REVISTEI „UNU”

In „Cartea de cîlindru” a gospodarilor Fl. Dumitrescu, Rovența Chirilescu și P. Crișan am descoperit, fără nume de autor, următoarea caracterizare admirabilă a spiritului gospodăresc:

De-acum nu-mi mai pasă de lume!

Hai, norilor, cérneți zăpada

Am prunci, murăluri și legume

Și-un codru de lemne'n ogrădă.

De nimeni d-acum nu-mi mai pasă!

Hai, zbură, măi Crivăș nebun,

Nevasta mi-i lun sănătoasă

Copilul mi-i zdravă și bun.

In tîrnă vom să la căldură

Spunindu-ne basme cu smei

Gîndindu-ne numai la gură

Și minții i-om da ce-i a ei.

Omul cînșit și cu dare de mînă care ne va indica numele scrierilului autor al acestei perle, va primi drept răsplătă o vacă a săracului, un fotel pe lîr perpelua comoditate a șezutului, precum și bani albi pentru zile negre.

a. d. p.

COLABOREAZĂ LA ACEST NUMĂR

aureliu BARANGA mihail DAN jean DAVID al. DIMITRIU-PĂUȘEȘTI gheorghe DINU b. FONDANE marcel IANCU raul IULIAN mathias LÜBECK gherasim LUCA MAJAKOWSKJ sesto PALS paul PĂUN sașa PANĂ s. PERAHIM man RAY stephan ROLL

anul V nr. 44 aprilie 1931 ■ apare în prima duminică a fiecărei luni: ■ girant responsabil semnatul fiecăruia articol ■ Lei 5

unu